

Preek: 2 Cor. 5:11-21, Evangelisatiezondag

Broeders en zusters, jong en oud,

Ik weet niet hoe dat met u gaat, maar ik merkt altijd weer dat Evangelisatie één van de ongemakkelijkste onderwerpen is in de christelijke kerk. Het is typisch zo'n onderwerp dat je het liefst van je afschuift. Ergens, heel diep van binnen, weten we wel dat we er iets mee moeten en daarom voelen we ons schuldig omdat we er te weinig aan doen. En aan de andere kant, raken we mateloos geïrriteerd als er een beroep op ons wordt gedaan om aan de één of andere evangelisatie-actie mee te doen waarbij we al bij voorbaat weten dat we ons diep ongelukkig zullen gaan voelen. Meestal weten we dan ook nog wel een goede reden te verzinnen om vooral niet mee te doen. De meest voorkomende is, dat we deze manier van evangelisatie niet de geschikte manier vinden of niet meer in deze tijd vinden passen. En als ik heel eerlijk ben herken ik daar ook wel iets in. U mag van me aannemen dat ik aan heel wat verschillende evangelisatie-activiteiten heb meegedaan. De Burning Candles in het Zwolle-stadion, Huis-aan-huis-evangelisatie met enquetes of Jesus films, straatevangelisatie met een schetsbord, met de Er is Hoop-bus over de Veluwe en rondom het IJsselmeer, kinderwerk, vrouwenwerk, studentenwerk, gespreksgroepen met zoekers, mime en drama, maaltijden met daklozen en verslaafden, internet evangelisatie, je kunt het zo gek niet bedenken. M'n laatste jaren bij Agapè heb ik vooral mensen gestimuleerd tot een getuigende levensstijl: wees vooral een aanstekelijk christen. De resultaten van deze verschillende activiteiten waren nogal wisselend. We hebben heus mogen zien dat mensen tot geloof kwamen. Absoluut, maar we hebben ook vaak meegemaakt dat evangelisatie een weg is van teleurstellingen, lange adem en we hebben ons eerlijk gezegd die vraag ook wel eens vertwijfeld gesteld of de manier waarop we evangeliseren wel de juiste is en nog van deze tijd.

Nu kwam ik een tijdje geleden in de EO Visie een column van Annemarie van Heijningen tegen die me opnieuw bij deze vraag bepaalde. Ik vond het een prikkelend stukje en daarom lees ik hem eens voor.

De titel van de column is *Niet de manier*.

Ze vinden het zelf een vonds van formaat. Zetten de meeste mensen de trampoline in hun achtertuin, angstvallig gereserveerd voor eigen vlees en bloed, zij hebben 'm strategisch in de voortuin geplaatst. Het is dan ook niet zomaar een trampoline.

Eigenlijk, maar dat is strikt geheim, is het hèt vangnet van het Evangelie, voor een ieder die de sprong durft te wagen. Want iedereen mag erop. Ja, ook jij. En dan hopen ze contact met je te krijgen en het goede nieuws met je te kunnen delen. Wat zegt u? Dat het niet de manier is, zo'n trampoline met een verborgen agenda? Natuurlijk is het niet de manier. Niks is de manier.

Een kerkdienst is niet de manier. Opwekkingsliedjes zingen voor de Vroom & Dreesmann is niet de manier. Langs de deuren gaan met de blijde Boodschap is niet de manier. Traktaatjes uitdelen op een braderie is niet de manier. Op een zeepkist staan is niet de manier. Een visje achterop je auto hebben is niet de manier. Een Er-is-hoop-sticker op je klike plakken is niet de manier. Een What-Would-Jesus-Do-armbandje dragen is niet de manier. Een gebedswandeling maken is niet de manier. De straten zalven met olie is niet de manier. Oude Visies achterlaten in de wachtkamer van de huisarts of de tandarts is niet de manier. Winkelend publiek overvallen met de vraag of je voor ze bidden mag is niet de manier. Op je dak schrijven dat Jezus de Redder is, is niet de manier. Een spandoek in je weiland zetten met de mededeling dat God van je houdt, is niet de manier. Vakantiegangers proberen te bekeren op de camping is niet de manier. Eens per jaar een enorm kruis met veel bombarie door de straten van een grote stad zeulen is niet de manier. Stug volhouden dat abortus moord en het huwelijk heilig is, is niet de manier. Een mars voor het leven organiseren is niet de manier. Plastic foetussen versturen is niet de manier. In de politiek blijven verkondigen dat we beter naar de Bijbel moeten luisteren is niet de manier.

En zo verlammen christenen elkaar. En zien met lede ogen aan hoe alles wat met God te maken heeft, van lieverlee uit Nederland verdwijnt.

Niks is de manier, schrijft Annemarie. En weet u, ik denk dat ze helemaal gelijk heeft. Als er zoiets bestond als de manier dan zou het letterlijk zonde zijn als we het niet als een gek gingen toepassen. De manier bestaat niet, het blijft zoeken, het blijft proberen, het blijft ploegen op de rotsen. Welke activiteit we ook beleggen, het blijft ongemakkelijk als we uit onze comfort zone moeten treden om aan onze omgeving te

laten zien dat we nog altijd dat 'ouderwetse geloof' aanhangen, dat geloof dat je hopeloos belemmert in je vrijheid, want die kerkmensen mogen niks, op zondag niet en door de week niet, in bed niet en voor de buis niet. In plaats van leuke dingen doen, bezoeken ze saaie diensten terwijl de hele wereld nog in bed ligt. En aan hun gezichten te zien vinden ze het zelf ook niet echt leuk. Hoe kunnen we aan mensen die zo over christenen denken de Blijde Boodschap uitleggen. Want dat geloven we toch: het is een Blijde Boodschap?

En daarom blijven we het toch proberen in onze gemeente en organiseren we evangelisatie-activiteiten en brengen we in ieder geval eens per jaar op een evangelisatiezondag dit lastige onderwerp weer eens onder de aandacht.

Weet u waarom? Vanwege 2 Cor. 5:14, we hebben het net gelezen: *want de liefde van Christus dringt ons....*

Er zijn allerlei argumenten vanuit de bijbel aan te dragen waarom we met elkaar het Evangelie moeten uitdragen. Wat dat betreft spreekt het zendingsbevel krasse taal: *Gaat dan henen, maakt alle volken tot mijn discipelen.....* Een opdracht die alle tijden omvat, een boodschap die alle mensen moet bereiken, een opdracht die alle christenen wil inschakelen....geen ontkomen aan. Maar het motiveert niet. Wij mensen, en zeker de mensen van vandaag, zijn niet te motiveren door wat moet. En al zouden we er aan beginnen, bij de eerste de beste tegenslag leggen we het bijltje er bij neer. Om vol te houden is er meer nodig. Een motivatie van binnenuit. En daarom vandaag die indringende vraag aan ons allemaal. Worden wij nog geïnspireerd door dat 14e vers? Hoe is dat bij ons? Zijn wij door die liefde van Christus gegrepen?

U voelt wel aan dat dit verder gaat dan het aanvaarden van een aantal geloofsfeiten. Je zou die indruk nog even kunnen hebben als je even verder leest in vs. 15: *daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat één voor allen gestorven is.....* Natuurlijk, daar begint alles mee. Het besef dat Christus voor jouw zonden stierf. Een christen is iemand die gelooft dat de kruisdood van de Here Jezus bewerkt heeft dat de weg weer vrij is naar het hart van de Vader. Maar dat feit moet ook wat uitwerken. We zeggen niet alleen maar 'ja' tegen dat offer, maar we geven ons ook over aan Hem. Want zo gaat het 15^e vers verder: *opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt.* Christus' liefde voor ons werd ten volle zichtbaar, toen Hij voor ons stierf aan het kruis. Onze liefde voor Hem wordt pas

zichtbaar als we ons aan Hem overgeven. We leven niet meer voor onszelf, maar voor Hem. De liefde die Christus voor ons heeft, heeft je getroffen, overrompeld, geraakt tot in het diepst van je wezen.

Hoe kan het dat de Schepper van alle planeten, geboren wilde worden in een arm Joods gezinnetje?

Hoe kan het dat de Koning der koningen hier op aarde een slavenklus verrichtte, door de voeten te wassen van zijn discipelen?

Hoe kan het dat Hij daarbij Zijn bovenkleed uitdeed en letterlijk in Zijn ondergoed de zaal door ging om de klus van de laagste slaaf te verrichten?

Hoe kan het dat God zelf hier op aarde rillend van angst door het stof kroop?

Hoe kan het dat de Almachtige, de Eeuwige zelf, bereid was om zich in het gezicht te laten spugen?

Hoe kan het dat de tweede persoon van de Goddelijke drie-eenheid naar de aarde kwam om letterlijk kapot te gaan aan onze door en door verrotte wereld?

Hoe kan het dat Jezus bereid was om zijn rug aan flarden te laten slaan en een smartelijke dood te sterven, Zijn naakte lichaam gespijkerd aan een paal.

Hoe kan het dat Hij die weg wilde gaan, voor mij, om mij - Peter - persoonlijk te bevrijden uit de slavernij van zonde en dood? Dat is geen theorie.....dat was nodig om voor mij – Peter - de toegang tot het Leven (met een hoofdletter) te bewerken.

Dat is het grootste geschenk dat je maar kunt krijgen. Daaruit blijkt nou Zijn liefde. Hij koos ervoor die weg te gaan, simpelweg omdat Hij van je houdt. Die prijs betaalde Hij, om jou te bevrijden. En als Paulus zegt dat hij zich gedrongen weet door de liefde van Christus, dan zegt Hij niets anders dan dat die liefde van Christus voor hem, maar één antwoord verdient: *ik leef niet voor mijzelf, maar ik leef voor Hem!* Dat is de vraag die wij onszelf nu ook mogen stellen: zeg ik dat Paulus na? Kan ik dat ook zo zeggen: *Ik leef niet voor mezelf, ik leef voor Hem?*

Dat is het eerste.

En als we hier 'ja' op kunnen zeggen, dan hebben we de vraag van het thema al voor een groot deel beantwoord: *Wil jij wat God wil?* God wil je Redder en Heer zijn. En als jij dat ook wil, dan wil je hetzelfde als God. Maar toch zijn we nog niet helemaal waar we zijn moeten. Want God wil niet alleen jouw Redder en Heer zijn. Hij wil de Redder en Heer zijn van ieder mens. En die vraag *Wil jij wat God wil?* gaat daarom nog verder. God wil dat alle mensen behouden worden, dat was Hem alles waard.

Daarvoor gaf Hij nu de hemel leeg. En hoe is dat dan bij ons? Willen wij dat eigenlijk ook? Nu wij gezegd hebben dat we niet meer voor onszelf leven, maar voor Hem, is dan Zijn verlangen, de redding van mensen, ook mijn verlangen? Raakt het mij ook als mensen de Here Jezus niet kennen? O, natuurlijk, als het om onze kinderen en broers en zussen gaat dan willen we waarschijnlijk maar al te graag dat ze zich bekeren, maar je buurman, je collega, je klasgenoot, je kameraad met wie je altijd naar de sportschool gaat.....Of zeggen we hetzelfde als veel van onze tolerante tijdgenoten: *we laten elkaar vrij, we laten elkaar in de waarde en daarom hebben we het er nooit over.*

We hebben het er net over gehad wat het Jezus kostte om ons te redden, Jezus vernederde zichzelf, de koning werd slaaf, Hij ging de weg van vernedering. Een vraag die wij onszelf dan best mogen stellen is wat het ons mag kosten om mensen in aanraking met het Evangelie te brengen. Paulus had een sterk besef dat de Boodschap van verzoening aan Hem was toevertrouwd om anderen te bereiken. Vs. 20: *Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen.*

Ik houd er wel van om een tekst ook nog een keer in een andere vertaling te lezen. Dat geeft vaak meer inzicht op de betekenis. Daarom lees ik de tekst ook nog een keer in de oude SV:

Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen.

Wat opvalt is dat de SV twee keer het werkwoord bidden gebruikt. In de NBG staat dat God door onze mond vermaant, in de SV staat dat God door ons bad (verleden tijd van bidden). En iets verder staat in de NBG *in naam van Christus vragen wij u.* De SV heeft *wij bidden van Christus wege.*

Het woord 'bidden' kennen wij eigenlijk alleen maar als het gaat over ons spreken tot God. Maar in het oud-nederlands van de SV wordt het ook gebruikt als 'smeken'.

Dan zegt dit vers dat God door ons heen smeekt: *Ik smeeek je in Christus' naam, laat je verzoenen.* We hebben het er net al over gehad hoe diep Jezus moest gaan en hoe Hij zichzelf vernederde om ons te redden, maar dat proef je hier ook. Onze God gaat biddend en smekend rond over de wereld: mag het alsjeblieft goed komen tussen jou en mij. Welke aardse koning doet dat nou? Ons wordt niet gevraagd om een onderdaan van koning Willem Alexander te zijn, we worden gewoon geacht een

onderdaan te zijn. En nu, nu we het over de Koning der koningen hebben, zien we dat wel. God smeekt.....en Hij wil ons daarbij als spreekbuis gebruiken. “Ik smeeek het je, laat het goed zijn tussen God en jou”.

Ziet u hoe diep Gods verlangen is dat mensen Hem leren kennen? Dat heeft topprioriteit. Dat is Hem alles waard. En als we elkaar de vraag stellen ‘Wil jij wat God wil?’ dan is de spiegel die ons vanmorgen wordt voorgehouden “Wil ik mij zelf eigenlijk wel inspannen om anderen bij God te brengen? Heeft de redding van anderen bij mij ook topprioriteit”.

En natuurlijk, dan kan het nog altijd zo zijn dat bepaalde evangelisatiemethoden niet bij je passen. Dat heeft ook met gaven en talenten te maken. Maar ik geloof oprecht dat ieder mens door God te gebruiken is om Gods hart zichtbaar te maken. Als je een bouwvakker bent, dan ben jij waarschijnlijk beter te gebruiken om je collega’s te bereiken dan ik. Als je een student bent, dan ben jij misschien wel beter te gebruiken om je medestudenten te bereiken dan een straatevangelist. Ieder van ons bevindt zich in een netwerk van mensen, met wie je contact hebt. En je zit in dat netwerk omdat je raakvlakken hebt met elkaar. Dezelfde baan, dezelfde hobby, dezelfde familie, dezelfde buurt.....enzovoort. En vanwege die raakvlakken is er een relatie. Ik houd niet zo van het woord ‘vriendschapsevangelisatie’. Dat woord is uit Amerika komen overwaaien. Amerikanen noemen mensen heel gauw hun vriend. Alhoewel, dat doen wij tegenwoordig op Facebook ook. Maar als ik eerlijk ben dan heb ik niet veel echte vrienden. (op FB ook niet ‘sorry’) Mijn vrienden kan ik op één hand tellen. Maar er zijn wel een heleboel mensen tot wie ik in een bepaalde relatie sta. En in al die relaties mag ik Christus zichtbaar maken. Ik mag in die relaties getuigen van het wonder van verzoening. *Vs. 20: Hem die geen zonde gekend heeft, heeft God voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.* God heeft mijn portie zonde op Jezus gelegd opdat ik rechtvaardig voor God mag worden. Dat is zo bevrijdend! En als je dat ontdekt hebt, dan wil je niets anders dan je laten inschakelen in Gods grote reddingsplan. Dan wordt je ook een spreekbuis van God. Niet krampachtig – oh, nou moet ik zo nodig overal over Jezus praten -, nee gewoon, in het leven van alledag, je niet schamen, kleur bekennen, vol zijn van de Here Jezus, handelen vanuit zijn liefde. En wees daarin jezelf, prima als je foldert in Friesland, prima als je via internet een gesprek aangaat over geloofsvragen, prima, als je via stichting Present je handen laat wapperen, prima als je denkt dat een

trampoline in de voortuin een goed middel zal zijn om in gesprek te komen, prima als 'Jezus redt' op het dak van je boerderij zet, prima als je bij de buren die het zo moeilijk hebben helpt in het huishouden. Jaag elkaar niet op door te denken dat iedereen het op jouw manier moet doen. Wees jezelf. Wees beschikbaar. En vraag je af, hoe kan ik door God gebruikt worden in mijn relatiecirkels. Want God wil redding, absoluut. En de vraag die Hij ons wil meegeven vandaag is deze "En jij, wil jij wat God wil?"

AMEN

Oktober 2013
G.P. Hartkamp
Wapenveld